

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пош.
Конто почт. шави. 143.322
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполученем
Ручкою не зявляється

ПЕРЕДПЛАТІВ
М. сячно: в криву 502 зол.
За границею:
В Америці: 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр., фр.
Італії 150 ал., Німеччині 750 ал.,
11 найдари 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. кр., Румунії 15
лей, Болгарії 150 ал., Австрії
100 ал. — Зима адреси і зог.

Телеф. Редакції: 23-41.
Друкарня 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Ювілейний рік „Просвіти“.

Львів, 31. січня 1929.

Товариство „Просвіта“, найстарша наша національно-культурна установа, обходить у цьому році ювілей шістдесятилітнього свого існування та праці. Всього від 8. грудня 1928 до 8. грудня 1929 р. творить у житті „Просвіти“ ювілейний рік. За нами вже майже два місяці того року. В краю, по філіях і читальнях „Просвіти“ відбуваються ювілейні обходи, а попри те йде збірка ювілейного дару для „Просвіти“.

Верхом щогорічних ювілейних свят буде Освітній Конгрес у Львові, намічений на кінець вересня. З нагоди конгресу планована також вистава. Над підготовкою та реалізацією конгресу і вистави працює окремий Ювілейний Комітет при Головному Виділі Т-ва „Просвіта“. Він усталює уже й поділ праць на конгресі, а саме конгрес матиме три секції: а) позашкільного виховання; б) бібліотечно-музейну і в) мистецьку. В усіх цих секціях будуть відчитані та продискутовані відповідні реферати, що без сумніву матимуть великий вплив на дальшу працю „Просвіти“.

Для відповідної підготовки та переведення цього другого з черги освітнього конгресу (перший просвітньо-економічний конгрес відбувся в 1908 р.) треба вложити дуже і дуже багато праці. Самоозрозуміло, що конгрес матиме маніфестаційно-репрезентаційний характер. Але попри те він буде замикати собою підсумки шістдесятилітньої праці Товариства і рівночасно намічувати відповідно до нових обставин нові шляхи освітньої роботи. Тим самим буде він переломовим у житті „Просвіти“, створить сам собою ту точку перелому в її історії. Коли так підходить до цього конгресу, то слід всьому українському громадянству звернути на нього особливу увагу та широко ним зайнятися. Всі наші націоналісти, зокрема освітні робітники, старі, що мають за собою великий досвід і практику, та молоді, що шукають нових шляхів у національно-освітній праці, повинні піти на стрічу реалізаторам конгресу своїм досвідом, своїми помічниками та своїми матеріалами, що відносяться до практичної праці. Головою Ювілейного Комітету є досвідчений освітній діяч д-р Брик і він напевно подбає про те, щоб такий матеріал якнайкраще використати для конгресу і тим самим для добра Товариства.

Бо не треба забувати, що шістдесятилітня історія життя та праці „Просвіти“ є рівночасно шістдесятилітньою історією національного ренесансу західної вітки українського народу. Так якось склалися обставини, що були часи, в яких все національне життя концентрувалося в „Просвіті“, що в ній родилася ініціатива до того, що мало якнебудь оживити кровообіг у національному організмі або поширити поле національної еманіпації чи то в господарському, чи культурному, чи мистецькому, чи якому хочете напрямку. Тому „Просвіта“ була дійсно матір'ю всіх українських установ. Ювілейний рік „Просвіти“ це найкраща і найбільше відповідна нагода до того, щоб все те докладно висвітлювати, висвітлювати та увіковічнити для всіх українських поколінь. Отже ювілейний рік „Просвіти“ повинен обов'язково принести нашої громадській, солідній, прагматичній історії „Просвіти“, що буде рівночасно й історією нашого національного відродження за останніх 60 літ.

Така історія необхідна для нас з усіх мовних, але найбільше з національно-педагогічних. Нехай молоді довідуються з неї про аразки освітніх діячів, нехай вичитують про ту величезну, мольову і муравинну працю представників більше ніж двох людських поколінь, які вкладали в працю для народу через „Просвіту“ свою душу і які вірили все життя та вмирали з тією вірою, що головна культурно-освітня праця для народу в усіх ділянках життя можна осягнути все, можна в наслідках зреалізувати навіть найвищі асанаціональні ідеали.

Хто колинебудь цікавився ближче історією „Просвіти“, той мусів прийти до того глибокого переконання, що в Товаристві була все тагалість і безперервність праці та ідейних змагань. Ідеї завдання і амаганія Т-ва, що оду-

хотворювали його працю, ніколи не змінювалися від її заснування 8. грудня 1868 р. по нинішній день. Ця риса в житті установи теж мусить бути докладно унагляднена не в чім іншій, а саме в історії „Просвіти“. Те, що було і що ми осягнули при допомозі „Просвіти“ за 60 літ, нехай іде в науку поколінням. Таким чином головне наше побажання в ювілейному році „Просвіти“ є те, щоб в тому році появилася поважна історія „Просвіти“.

Підземним ходом.

Галаслива „Червільсько-руська Організація Згода“ йде на здобуття „кресів“.

В останніх часах великий розголос здобула в... польській пресі анонімово-підземна „Червільсько-руська Організація Згода“, яка запяло обороняла термін „руські“ як основу „польсько-руської згоди“. З'явилася питання, що це за така організація, де її осідок, кого вона скучує і кого розпрентує? Відомо було тільки, що її осідок є в Кракові.

На основі претинічних альбокубрацій цієї „організації“ здогадувались ми, що вона „ізолюційно“ споріднена з „руською аграрною партією“ або з адегенерованим епігоном батьків „Руського Собору“ з 1848 р. Рубець заслоня з цього таємного твору відкрив частину львівський „Дзвін Людові“, подаючи в нотатці „Камера обскура“ звістку, що „Червільсько-руська Організація Згода“ приймає оголошення членів у польському секретаріаті в Кракові.

Це вже під загальним оглядом прояснювало характер тієї „організації“. Та подробиці щодо „ширих“ цілей і персонального складу все ще не були відомі. А „зацікавлення“ до тієї „організації“ зросло і в нашому громадянстві, чого доказом прислані нам листи з порадами, як братися за переведення її деконспірації. Особливо українці, записані читачі „Л. Кур. Подз.“, виявляли великі турботи з того приводу.

Та шалений випадок — якщо можна так висловитися — допоміг нам і без більших заходів з нашого боку вглянути в „святая святых“ цієї заклопотаної „організації“. В першу чергу добули ми „Sztatut Czerwinski-Ruskiej Organizacji „Zgoda“, затверджений городським старостом у Кракові від 19. грудня 1928. З нього довідуюся, що осідком тієї „організації“ є Краків, але своєю діяльністю поширює вона на весь простір польської держави. Метою „організації“ є:

- 1) зєдинення двох братніх народів русинів і поляків, що походять або аселяють червильсько-руську землю для згідної співпраці для добра спільної Вітчизни — Польщі;
- 2) підтримування товариської і духовної єдності та всестороння взаїмна підтримка членів;
- 3) праця над піднесенням людю червильсько-руської землі під оглядом релігійним, культурним, горожанським і господарським;
- 4) підтримування і підняття львівської культури червильсько-руської землі чи то в полі, полі, звичай, обичаїх і мові;
- 5) підтримування єдності і братерства русинів і поляків на всіх полях: горожанським, культурним, релігійним і господарським;
- 6) підтримка видавництва, що пропагують таку єдність.

Свою мету думає осягнути згадана „організація“ організуванням спільних з'їздів, влаштуванням відділів і базачок, заснуванням читальень, улаштуванням вистав, творенням стипендіальних фондів для учнів, будовою спільних польсько-руських людських домі, видаванням часописів і брошур та заснуванням відділів і місцевих секретаріатів.

Ось якою є наявна програма „Червильсько-руської Організації Згода“. Але за параваном тієї програми криються чисто політичні цілі. Про це переконує нас оголошений повкзано польському пресою „меморіал“ в справі терміну „руський“ (реферований і в нашому органі), а ще досадніше приватні листи секретаря тієї „організації“ д-ра Владислава Косса до одного львівянина, які нашілися в наших руках.

В одному листі з другої половини грудня 1928

(ще перед затвердженням тієї „організації“ городським старостом у Кракові) д-р Ва. Косса рекомендує себе працівником на лінії польсько-руської згоди. З тією метою видає він від довшого часу раз у місяць латинкою газетку „Руска Правда“ (до речі слід додати, що в ця потаненний свисток, видаваний латинкою теором, зближенням до лемківського. — Ред.). „Руска Правда“ має досі 300 передплатників. Але коли редакцію перенесено до Львова, то можнаб цей орган поставити на певних погах. „Uważam — пишу секретар д-р Ва. Косса, — że gdyby się udało do Rządu, udzielił by pomocy finansowej“. Але це може статися тільки тоді, коли буде створена організація (звіязок) „z hasłem wieczystej przynależności Czerwonej Rusi do wspólnej Ojczyzny-Polski“. Тому треба би привернути і закріпити назву „русини“ замість „українці“, що прийде легко, бо

„sąsiedztwo Ukrainy działać będzie zawsze buntując na „ukraińców“ galicyjskich i poddawając im myśl odierwania od Polski“.

Взагалі треба воскресити „братню любов“ русинів і поляків та приваляння до спільної вітчизни. Поруч українців і старорусинів був би на третій напрям — саме напрям польсько-руської згоди, який „годується“ і старорусини. Такий напрям був би єдиною розв'язкою справи „Малопольська Вєхільно“, що починає розуміти в уряд. З тією метою засновується „Червильсько-руська організація Згода“. В назві „Червильської“ задокументовується безумовну приналежність Червоної Русі до Польщі. Польонофілський настрій руського населення та політ і сподівання старорусинів подають надію позитивний розв'язки „польсько-го-стоху“. До тієї „організації“ могли би належати русини і дітки, що визнають „теперашню програму“. На чолі „Згоди“ після її переведення до Львова задумують її основними поставити Б. Дем'ячука. Організація є коначна, бо без неї „nie utrzyma się gazeta, ani Rząd nie da poparcia“.

В другому листі з початку січня ц. р. вже сама „організація“ офіційно звіщає адресата львівянина про своє заснування, ще раз вертаючи до назви „червильсько-руський“. Ця назва є навіть більш політична від „червоно-руський“, бо є „bardziej mówiąca i odrazu wskazująca program i kierunek polityczny, jest stosowniejsza i jako wyraża i jasna wraz z programem, jaki przedstawia, rokuje jaknajlepsze widoki rozwoju“.

Централа „організації“ буде перенесена до Львова, а в Кракові залишаться тільки секретаріат. Та при оголошуванні членів у Львові треба пильно глядіти, щоб вони не розходилися з „червильсько-руською“ програмою, якої метою є „визнання польської державності без застережень і назавжди“. Всі оголошені члени мусять стояти на ставленні цієї ясної програми, бо

„половинчаста програма, що безнастанно зиркає на Київ чи Москву, не далеко нас завела би і впала би разом з організацією, як уже багато неясних і половинчатих (програм)“.

„Червильсько-руська Організація Згода“, як довідуюся з цього листа, має вже в своїй „братній народою“, а саме: колір синій (в горі) і червоний (внизу), „coś jak chorągiew Lwowa“.

При найближчих виборах думає „організація“ йти разом зі старорусинами.

З другого листа д-ра Ва. Косса довідуюся, що до „організації“ маєсь намір втягнути Мих. Яцкова і інших. Після переведення „організації“ до Львова,

„муситимемо видавати тижневик, на який гроші будуть“. До редакції потрібно буде 2-3 редакторів з добрим пером. Може доведеться нам заснувати власну друкарню, а тоді не ападемо ніколи“.

Це було би все важніше, що торкається офензивно-переворотного настрою „Червильсько-руської Організації Згода“. Заснована вона поляками (яких „русинами“ можна вважати хіба з походження) типу „gente Rutheni, nat. Poloni“ з дуже широкою „програмою“. Її вона „національно“ звуженням продовженням твердохлібщини і даніловічизни. Не маючи нічого спільного з українством навіть в розумінні твердохлібщини чи даніловічизни, одним своїм ко-

дом стертись нова в польськості, а другим дучисься аї „старорусишню“ (порівняй „експозе“ а-ра О. Лисака з його „чорноно-руським сепаратизмом“). Коли вже аїмамо ціли, обсяг і напрямні діяльності „Чернісько-руської Організації Згоди“, то можемо бути спокійні. Ніякої небезпечної нова собою не уявляє. Широка її „програма“ з нешкідливою фантазмагорією, а її творцями я-кись дикаки й маляки, відірвані від життєвої діяльності.

3 українського життя у Югославії.

Новий устрій і українські організації.

(Від нашого кореспондента.)

Біагород, 25. січня '29.

Новий закон, виданий першого дня існування нового уряду, забороняє усі політичні, релігійні і плеємні організації. Але всі загалом організації примушені були знову зголосити свої статуті, бо лише уряд має право судити про те, чи та або інша організація не попадає під заборону по новому закону.

Таким робом і та невеличка скількість українських організацій, яка існувала на території Югославії підпадала щодо свого існування під знак запериття. Хоч новий закон є, властиво кажучи, розрахований виключно на організації місцевого населення, але з огляду на те, що він є дуже загальний і що в ньому не передбачені ніякі подробиці та винятки, він зачепив і українські організації. Ціла справа тепер полягає у тому, як ті референти та урядовці, до котрих попадають у руки статуті українських товариств, будуть їх трактувати. Справа стає тим більше небезпечною, що у місцевих урядах є багато росіян, котрі рахуються ріжними „спецами“, а в тому числі і в українських справах, бо в офіційних югославянських колах ми ніщо інше, як лише „російські хорвати“...

Крім цього нами вище сказаного є ще одна річ, що примушує турбуватись за долю наших організацій у Югославії. Це одно місце у законі, де сказано, що коли організації на протязі місяця не одержать підтвердження свого статуту, вона вважається забороненою. Коли взяти на увагу повільність праці у таких справах навіть у нормальних умовах, переобтяженість працею урядовців у цей час та що в першу чергу, розуміється, будуть затверджені усі місцеві товариства, то зрозумілим стане, що турбота за долю українських товариств є цілком оправданою.

Як врешті-решт ця справа вирішиться — чи на нашу користь, чи ні — це в недалекому вже часі мусить явистися, а тимчасом припиняється праця в „Українській Громаді“ у Біагороді, у Товаристві „Прогреси“ у Біагороді і її філіях у Загребі та Новому Саді. Не кажучи вже про ті мовні організації, які незабаром мали повстати, як „Українська Громада“ в Великому Бечкерекі та Смедереву.

В. Анськой.

М. ЗОШЕНКО.

КРИЗА.

Недавно, громадяни, віз цегли по вулиці провазів. Як-богу!

У мене, знаєте, аж серце затремтіло з радості. Бож будемося, громадяни. Таж цеглу хіба не даром везуть. Доми, значить, де-небудь будуться. Почалось. — тьфу, тьфу, щоб не наврочити!

Літ, може, за двадцять, а то й менше, у кожного громадянина, не бієсь, по цілій кімнаті була. А якщо населення не побільшиться і, наприклад, всім виходи дозволить — то й по дві. А то й по три на рило. З лазничкою.

От і заживемо тоді, громадяни! В одній кімнаті, скажмо, спати, в другій гостей приймати, а в третій ще по-небуду... Мало хіба! О, справ найдесть при такому вільному житті.

Ну, а поки-що труденько відносно квадратного простору. Скупенько живеться з огляду на кризу.

Ось я, братчики, в Москві жив. Недавно лише звідтіль вернувся. Зазнав на собі тієї кризи. Приїхав я, знаєте, в Москву. Ходжу з річками по вулицях: і ні суди, ні туди. Не то що зупинитись немає де — річей покласти нікуди.

Два тижні, знаєте, промандрував вулицями з річками — обріє борідкою і річчю порогабулював. Так, знаєте, вперто й ходжу без річей. Підшукую приміщення.

Вкінці в одному домі якийсь чоловік спускається сходами.

— За трицять черв'яків, — каже — могу вас влаштувати в лазничці. Помешканничко, каже, панське... Три убірних... Лазничка... В лазничці, каже, я живіть собі. І вода під рукою. Хочете.

Причинки до „україн заці“.

„Конфуз для української столиці“.

Дня 20. січня ц. р. приїхала до столиці Радянської України делегація артемівських робітників у числі 350 осіб, щоб познайомитись зі столицею та її життям. Делегацію вїтали дуже святочно. Між іншим знайомилася вона також з культурними досягненнями самої столиці та цілої Рад. України. Була вона і в Народньому Комісаріаті Освіти, де їй давали пояснення про розвиток української культури і шкільництва. Пояснення давав і сам нарком освіти Скрипник. Про те довідуємося з харківського „Комуніста“ з дня 22. січня ц. р.

Обговорюючи справи шкільництва з делегацією Скрипник мав нагоду почути від робітників Артемівщини Бєзза дуже „пікантні“ дані про шкільні відносини в Артемівщині. Робітничі Бєзза казав, що навіть серед російських робітників тієї округи є вже бажання віддавати своїх дітей до українських шкіл. Вони виходять з того założення, що і вони і їх діти повинні знайомитись з культурою краю, в якому доводиться їм жити і працювати. Але... (всюди є своє але...), але „українських шкіл в Донбасі мало. Там останніми часами виникли школи мішаного типу (україністичні!). Як виявилось, ці мішані школи не користуються особливою любов'ю серед робітничества. В такій школі частину лекцій викладається українською мовою, а частину російською, при чому більшість вчителів вживає мови російської, в наслідок чого учні вчать не української мови, а якогось жаргону.

А треба знати, що на Артемівщині є на основі останньої концепції (з кінця 1926 р.) 72 відс. українців. Не зважаючи на те українських шкіл є там стільки, що вони можуть охопити ледви 30 відс. дітей шкільного віку.

Одначе на тому не кіньє. Делегація робітників не тільки принесла до Харкова розчарування щодо українського шкільництва з дому, але й збільшила те розчарування деякими новими поміченнями а ділянки українців в самій столиці. І так оглядала вона в Харкові музеї природних багатств України. В музею приймали делегацію і давали їй усі пояснення по російськи. Яке це робить враження на робітничу делегацію? — А ось виходить з того українського музею робітничий Юрко Лембик вписав до музейної книжки ввідувача таке помічення:

„Добре влаштовано музей. Головним чином те, що бракує в ньому всяких непотрібних прикрас. Все реально й зрозуміло, за виключенням рідної для працівників музею мови“.

Делегацію вїтали одного вечора в театрі „Березіль“ окремою виставою і численними промовами. Голова харківської окружної профради Соловйов вїтав делегацію по російськи, а йому відповіла робітничка Приїшнікова по українськи. Від харківського робітничества вїтав гостей Найденко теж по російськи. Йому відповідали члени делегації шлюсар Мірошинченко і гірник Свистунов по українськи. С. Віпницький, що збирає в „Комуністі“ усі ті катки „у-

країнізованої“ столиці Рад. України, кінчить свій опис таким огірченим виканком:

„Конфуз для української столиці! Справді конфуз!“ І ми скажемо, що конфуз. Але річ у тім, що та столиця такими явищами зовсім не „конфузиться“.

Радянська Україна.

Проти комуністичної диктатури.

З одного тільки числа „Комуніста“ (з 16. ц. м.) довідуємося, що в кількох місцевостях убито представників комуністичної влади. Так у селі Силєнковому, аби то секретар парт. осередку Сидорина, „що ввесь час активно боровся з бандитизмом та глїтїством“. — У с. Чорніш забили голову К. Н. С., що викрич у сільській раді ворожі радянській владі елементи. — Знову ж у київському районі „куркуль-лісокради напали на лісничого, активного громадського працівника т. Гойца“ і забили його, а потім його дружину і 5 дітей. У всіх тих справах ведеться строгє слідство. Винувники убивства Гойца вже передані судові.

Новий спосіб добувати високоякісне угноєння. — Винахід акад. Плотнікова.

Радянські вчені винайшли новий спосіб добувати високоякісне угноєння, що значно перевищує суперфосфат. Сесія консультативного бюро при Південхемтресті заслухала доповіді проф. Камзолкіна та інженіра Вольфковина про винайдені ними новий спосіб добувати з бідних фосфоритів високоякісного угноєння. В роботах сесії також узяли участь представники московських наукових організацій. Референти відзначили, що внаслідок вичаеного ними способу переробки фосфоритів винайдено азотно-фосфорне угноєння під назвою: амафос. Амафос має до 65 відс. поживних для рослин речовин, тоді як суперфосфат має ці поживні речовини в розмірі всього тільки 16 відс. Нова метод дає можливість використати всі корисні складові частини фосфоритів. В порівнянні з європейським та американським способом добувати угноєння з фосфоритів новий спосіб не потребує витрати палива. Апаратура для добування угноєння з фосфоритів зазначеною метою дуже проста. Ї можна майже повністю згиготувати в СРСР. Новий спосіб переробки фосфоритів випробовано й позитивні прикмети його доведено на дослідних установленнях Чорнорічницького заводу „Південхемтресту“. Сесія консультативного бюро постановила звернутися до інституту угноєнь у Москві з проханням перевірити можливість добувати угноєння зазначеним способом із українських бідних фосфоритів, насамперед ізюмських родовищ.

Одночасно сесія заслухала повідомлення акадєміка Плотнікова про його роботи в хемічній лабораторії при Українській Академії Наук. Академик Плотніков винайшов спосіб добувати хемічно-чистий алюміній із звичайного і навіть дуже забрудненого алюмінію, вживаючи рідкої електролізи при звичайній температурі.

Менше як за рік у нас з дружиною маленький хлопчик родиться.

Назвали ми його Володькою і живемо далі. Тут такі у ванні його купемо — живемо!

І навіть, знаєте, досить добре складається. Хлопчик щодня купається і зовсім не простуджується.

Одна лише невгода — вечерами комунальні пожильці лізуть у лазничку митись.

На той час асією сімєю доводиться в коридор переходити.

Я вже й про це пожильці просив:

— Громадяни, кажу, купайтесь у суботу. Не можна, кажу, щоденно купатись. Бо й ко-ляж, кажу, жити? Ввійдіть в положення.

А їх, поганців, трицять дві особи. І всі матюкаються. І на випадок чого, пику погрожують побити.

Ну, щож робити — нічого не адієш. Живемо й так.

За якийсь час матуся дружини моєї з провінції в лазничку прибуває. За стовпчиком влаштовується.

— Я — каже — давно мріяла внука колисати. Ви, каже, не можете мені відмовити тієї приємності.

Я кажу:

— Я й не відмовляю. Просимо, кажу, бабусю, колишть. Пес з вами. Можете, кажу, водн у ванну напустити — і талапайтесь з внуком.

А жінці кажу:

— Можє, громадянко, до вас іще своїяки приїдуть, так уже скажіть відразу, не марудьте. Вона каже:

— Хіба що братчик на рїздвяні ферї...

Не дочекавшись братчика, я Москву покинув. Гооші-сімі вислав поштою.

каже, напустите повну ванну води і талапайтесь хоч цілий день.

Я кажу:

— Я, дорогий товаришу, не риба. Я, кажу, не потребу в воді пиятити. Мені би, кажу, на суші пожити. Спустіть, кажу, трохи за мокроту.

Він каже:

— Не могу, товаришу. Рад би, та не могу. Не від мене цілком залежить. Станційка комунальна. І ціна у нас на лазничку вироблена тверда.

— Ну щож — кажу — робити? Гарно. Лупіть, кажу, з мене трицять і допустіть, кажу, швидше. Три тижні, кажу, по пішоходах волочусь. Боюсь, кажу, атомитися.

Ну, гарно. Пустили. Почав жити.

А ванна, справді, панська. Всюди, куди не ступиш — мармурна ванна, стовпчик і крантики. А сісти, між іншими, немає де. Хіба що на крайчик сидіш, та й то вниз валишся, якраз у мармурну ванну.

Влаштував тоді за трицять черв'яків віко з дощок і живу.

За місяць, між іншим, оженився.

Така, знаєте, молоденька, добродушна дружина попалась. Без кімнати.

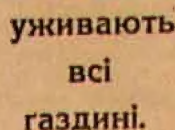
Я думаю, через оту лазничку вона від мене відмовиться, і не побачу і семейного щастя і захисту, та вона нічого, не відмовляється. Тільки трошки насунилася і відповідає:

— Щож, — каже — і в лазничці живуть добрі люди. А в крайньому, каже, випадку перего-родити можна. Тут, каже, для прикладу, будуар, а тут їдальня...

Я кажу:

— Перегородити, громадянко, можна. Та сусід, кажу, чортяки не дозволять. Вони то й кажуть: ніяких перерібок.

Ну, гарно. Живемо й так.

Ми повинні бути вдякові за широчину житті.
Лейхницького — казкуть львівські санатори. Мій
Боже, кільки промов ми вже чули. Не про слова
нам іде, а про діла! Хіба то має яке значиння, що
генерал пос. Лейхницький у Вільні, коли його
львівські однодумці дальше підтримують і навіть
поглиблюють напрямки політичні Ст. Грабського.
Годиться зазначити, що львівські санатори
(Клуб Господарів) спротивилися допущенню у
української мови до нарад міської ради (пробіч-

ної у Львові, хоч на це дозволяє навіть Lex Drabaki. Чи не дивна думка?

Стаття „Пішлом-у“, вичерпуючо зreferованою у нас у ч. 16, займається в руско-українській „Русській Голос“ (ч. 6 з 23. п. м.). До цієї статті орган „галицько-руський“ привадує велике значіння, бо рекомендує її не лише кожному „руському“, але навіть кожному українцеві. Це є вихідною точкою до широкого розгляду цієї статті „руським“ органом.

Вже на самому вступі „Русській Голос“ вилучив в referуванні ту саму журналістичну чесність, що в „Львівській Лів“. Напр. уступ про УНДО в „Пішлом-і“ звучить:

„Правда, найбільша українська партія УНДО репрезентує сьогодні програму органічної праці, що є програмою нашої народної демократії, приналежною до українського руху майже без яких модифікацій. — а знаємо в наших досвідів, що така програма по своїй суті адекватна не втворювала непопулярної відради до львівської постанови супроти чужих державностей. Але в умовах нашої політичної дійсності така основа до праці не є достаточна“.

Поміняємо, що така характеристика політичного наставлення УНДО не відповідає дійсності, але що з цього робить „Русській Голос“? Він так передає цей уступ:

„Правда, самая большая „украинская“ партия „УНДО“ в силу ее национал-демократической программы не исключает возможности лояльного отношения к польской государственности, но этого мало“.

Показавши короткий зміст тверджень і висновків „Пішлом-у“, орган наших „руських“ зазначає, що пішломський автор забувався в лісі „українства“, „москвофільства“ і „російськості“, втрапивши з очей два „полюшня реальна течення в рускій життєвій“: національне і інтернаціональне. Від побіди одного з них не лише залежить доля великого руского народу, але й політичний характер Європи. „Пішлом“ бажає обидати галицьке населення на ґрунті польської державності, не досягаючи на його етнічній окремішності, але по собі висуває тип „gente Ruthenus, natione Polonus“. Висувати традиції старої Річпосполитої, як ідеал для будучини, значить забувати, що

„історична минулизна руско-польських взаємин є настільки трагічна для руских і поляків, що хто хотів би по совісті будувати нове, краще руско-польське співжиття, треба би в першу чергу поставити хрест на тій минуштині“.

Вплив Сходу на галицьке населення не є великий, а був би без суттєвого значіння, колиб

„провідні польські кола прийняли безкорисну гру в „русинство“, „українізм“ і т. і. та подбали про реалізацію конституційних прав руского населення, залишивши йому можливість самому улаштовувати свої внутрішні справи на ґрунті польської державності“.

В силу петлюрівщини та її розросту наші „руські“ не вірять. Польсько-радянська війна не підсилює петлюрівщини, тільки

„комуністичну течію в „українізм“ і наліцо змела петлюрівщину. Цеж ясне для кожного, хто не настільки сліпий, щоб не бачити, що „українізм“ ратує своє становище в народніх масах і грою в радіофільство“.

Після цього доносів наші „руські“ рекламують свою приналежність до „ближайшого польського союзу“ — стоїлінової рускої нації, одної з найбільших націй сучасного світа. Вже це мало повинно стати основою польсько-руського братання.

До „зелених чертків“, як лишуть наші „руські“ договорилися „Пішлом“. До таких-же „чертків“ договорилися й наші „руські“ ідеалісти“, що обидували в собі „москвофільство“ й „лівофільство“. Вони не хотять чи не можуть погодитися з фактом, що тверда мова дійсності перейшла над ними до деякого порядку. В нинішніх умовах наші „руські“ в дійсності навіть не можуть бути уважаними неоправданими Дон Кіхотами, тільки є вони злихвильним випробованою політичним „divide et impera“.

Організаційний рух.

Повітовий народний зїзд Копичинщини.

Ще в грудні м. р. відбувся в Копичинській повітовій народній збірці, в якій взяло участь через своїх делегатів 36 сіл повіту. Політичний реферат вголосив пос. І. Заваливук. Звіт з діяльності повітової організації складав голова о. Анатоль Малиновський з Чабарівки. По дискусії над обома рефератами вибрано нову партійну управу Копичинщини. Головою став о. А. Малиновський, його заступником д-р Василь Бабій з Копичинців, секретарем М. Соловйова з Яблонова, а скарбником Вол. Шмат з Копичинців. Крім названих вишійшло до повітової управи УНДО ще шістьох членів.

В безконечній черзі...

Нова розправа проти Василя Атаманчука й Івана Вербицького перед судом присяжних.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

В середу 30. січня п. р. починається розправа в тоді о. 30 рані. На суді лише кілька осіб. Щопро по перерві, в год. пів до 12, прийшло більше публіки, яка й виповнила залу.

Предс. Маєр ставить ще одне питання оба. Атаманчукові: Товариші з курсу бачили у вас більшу свідальність доларів. Знайдіть їх іх мали. Оба. Атаманчук: Цього ніколи не було.

Після того візнає оба. Іван Вербицький.

ЗІЗНАННЯ ВЕРБИЦЬКОГО.

Оба. Іван Вербицький подає на вступі коротенький опис свого життя. Уродився у Львові 1902 р. і тут покінчив народну школу, опісля перейшов до гімназії. В 1918 р. вступив до Української Гал. Армії, перебував цілу вивольну війну, а в 1920 р. перейшов з деякими недовітцями УГА на Чехословаччину. Тут аложив іспит армії і при кінці 1923 р. вернув до Львова, де мусів перезд алавати матуру.

Свою наречену п-ну Янищук, пізнав у 1925 р. на одній забаві у Львові. Опісля дуже часто їздив до неї до Долини.

До вини не почувється, до УВО не належав, хоч Михайло Гук дуже намовляв його вступити до УВО. Але по рішучій відмові відповів обвинуваченого просив його М. Гук переховати деякі листи і револьвери в себе, тому, що в нього (Гука) поліція робить часто ревізії та труси, а опісля його арештує.

На 7—10 днів перед арештуванням оба. Вербицького передав йому Гук на вул. Миколаїв газету маску і ту маску забрала поліція в хаті Вербицьких. На прохання Гука їздив оба. у вересні 1926 р. до Лодзі, де був лише один день, а не два, як закидає йому акт обвинувачення. Завданням його в Лодзі було винайти помешкання на припоручення Гука. Інших вказівок Гук тоді йому не давав.

Пізніше оба. мав їхати ще раз до Лодзі в жовтні 1926 р. і про це писав у листі до нареченої, але туди не їздив.

Оба. Атаманчука знав ще з українського війська. У війську називав оба. Атаманчука також „Доним“ (з причини високого росту) і „Сороком“ (тоненький голос). До оба. Атаманчука ходив досить часто по його приїзді до Львова в 1926 р., але оба. Атаманчук до нього не заходив ніколи. В жовтні 1926 р. навіть разом оба. відфотографувалися в помешканні Атаманчука. В помешканні чув, як оба. Атаманчука кликали Віласом.

На питання предс. Маєра, чи оба. знав Стефанішину, відповів: так. Заперечує, щоб він колинебудь мешкав у п-ства Вербицьких. Стефанішину лише почував у них два-три рази, доки не знайшов собі помешкання.

КРИТИЧНИЙ ДЕНЬ.

В дні 19. жовтня 1926 р. оба. був цілий день у хаті та чинився до матури. По четвертій год. по пол. виїшов на прохід і вернув між пів до шостою і з чверти на шесту і вже нікуди з дому більше не виходив. Зайшов просто до кухні і тут лишився 5—10 минут. В кімнаті були тоді п-а Валсариовичівна, Тютківна і сестра Оля та Стефанішину і Валіський. На стої лежали карти до гри і фарту. До кімнати не входив зараз, бо з п-ою Тютківною жив тоді не дуже то приязно.

Дальше предс. Маєр просить вяснити йому зміст двох карток з дні 19. жовтня 1926 до нареченої. На питання предс., чому писав одного дня аж дві карти, оба. відповів, що майже кожного дня писав до неї два-три листи. Опісля видкоє дуже докладно зміст обох карток.

Дальше оба. рішучо заперечує, немовби признав до вбиства кур. Собієвського перед Теодором Жуковом. На ту тему взагалі не говорив, бо знав від інших в'язнів, що це провокація. Тому всі його зізнання перед судом є неправдиві і є злочинними вказаннями. Жуков візнав так на обвинуваченого тому, що оба. ставив в обороні одного співв'язня, молодого хлопця, над яким анушався Жуков. Так само візнання свідків Качора і Янка є неправдиві.

Опісля ставили обвинуваченому питання ще разні. Згурський, прок. Ланевський і суддя Міхалевич, на які оба. давав ясні відповіді.

ПО ПЕРЕРВІ.

По 20-минутівій перерві ставив питання обор. д-р Старосольський. Оба. вяснив ще деякі місця зі своїх листів. Оповідає, що умовилися з нареченою писати дуже часто, навіть думати про себе взаїмно в означених годинах. Зазначає, що в їх хаті була біда, тому на тім тілі в листах до нареченої агадував, що „ходять вулицями по дощі мов мокра овечка“. Дальше вяснив деякі місця з листів брата Михайла, який писав з Перемц-

п'я до обвинуваченого. Зазначає, що в тім листі подав Михайло на прохання оба. шир листа, який оба. хотів написати до релігій нареченої, що живуть в Америці.

На тім закінчилися зізнання обох обвинувачених.

ДОКАЗОВЕ ПОСТУПОВАННЯ.

Предс. відчитав докладно дописання поліції про вбиство кур. Собієвського в дні 19. жовтня 1926 р., даліше протокол із секції тіла куратора, судовий протокол львівської візі і т. п. Опісля протоколом відчитув листи Михайла Вербицького й Ольги Вербицької та поліційне свідство з тієї справи.

На тім вичинила розправа покінчилась. Продовження її завтра.

Справлення похибок.

У вчорашньому числі „Діла“ зайшли деякі прикрі похибки в справлянні з судовою садо: І так в зізнаннях оба. Атаманчука мав бути: Оба. Атаманчук сів тоді вв'язню за Василя Атаманчука (а не Атаманчука); даліше мав бути: в 1923 р. забирають його до польського війська (а не в 1925 р.).

Засідання соймової адм. комісії.

Дня 30. січня п. р. відбулося засідання адм. комісії сойму, яка вибрала для обговорення анексії, які вплинули, підкомісію задожену з 9 членів. До цієї підкомісії з Українського Клубу вибрано пос. Целевича.

Пленарне засідання сойму.

В год. 4-й пополудни зачалася пленарне засідання сойму. Роздано послам друки з бюджетом, ухваленим на бюджетовій комісії. Головний референт пос. Бирка (ББ) промовляв пару минут, а відтак приступлено до генеральної дискусії. Перший промовляв більше як годину посол Жулавський (ППС). Промовляв дуже гостро й критикував політику уряду і проурядового блоку, називаючи її політикою „луковників“. Між групою ББ і ППС прийшло до гострої виміни слів. Даліше промовляв тепер пос. Возницький (Визволені). По ньому буде промовляти від Українського Клубу пос. Палів. Зміст його промови подамо завтра.

Естонія годиться на пропозицію Літвінова.

Естонський мін. закорд. справ вручива литовському послові відповідь на литовське меморандум у справі Літвінового протоколу. Естонія стверджує, що готова з рештою інтересованих держав прилучитися до Літвінового пропозиції в справі негайної реалізації Кельдогового протоколу.

Троцького виселять із СРСР.

Нач. орган нім. комуністичної партії „Роте Фане“ довідується, що в найближчому часі Троцького виселять із СРСР. Могтме вибрати собі і своїй сім'ї місце побуту поза кордонами СРСР.

Самовбивство команданта міліції в Москві.

У московському окр. суді застрілявся командант міліції Соловйов підчас відчитування присуду, що засуджував його на 3 роки тюрем. Соловйов викрив аферу сталініста Розентава та Преображенського. Завдяки впливам тих комуністів Соловйова обвинувачили в очорюванні і хоч він мав заслуги для партії, програв процес.

Еспанія після невдалої революції.

На засіданні Нар. Зборів ген. Прімо де Ривера сказав, що хоч зліквідовано інцидент у Сюдад Реаль, то плани змовників іще не зняті. Ген. Оргаз, що обня командою над містом Сюдад Реаль, відвідав касарні збунтованих відділів. Польк піхоти з авт розкидали асфальт, в яких залягаються за урядом. Причиною військового бунту було невдоволення виконане декретом у справі авансія у маринарії й артилерії.

Ще один претендент до престолу.

З Пешавару прийшла вістка, що появилися ще один претендент до афганського престолу. Це провідник племені Гілейі зветься він Шейх Гасудун. Він виступив проти королівських військ в околицях Гардеса й організує військо в півд. провінції Кост.

Ювілейні свята „Просвіти“.

Дня 8. XII. м. р. уладила Львівська філія „Просвіти“ свято „Просвіти“ разом зі святом української кооперації та святом книжки. Свято, попереджене Службою Божою на українській мові та паныхидою за померлих членів, а дуже багатою та різномірною програмою, відбулося в будинку міської 7-класової школи, при великій участі старших і молоді. Підчас свята розіграно бібліотеку й переведено збірку на дар „Просвіти“. Свято закінчено виставою „На перші тулі“.

В околиці філії Борнів — уладили ювілейні свята: чит. в Шинківцях 9. XII. м. р. з посвяченням пам'яткового дубового хреста на високій могилі та виставкою силами дітвори пьєси „Сон Івасика“; чит. у Верхніківцях 16. XII. м. р. при співучасті місцевої кооперації й Луґа.

В Синівчині уладила таке свято дня 9. XII. м. р. чит. в Якивцях; в Бережанщині, чит. в Лисичках 14. I. ц. р. і в Гинівцях 20. I. ц. р. в Збарачині чит. в Шилах 15. XII. м. р. з академією та виставкою.

Не забув за свято й Данціг. Заходом СУС „Основа“ відбувся при участі загалу місцевого українського студентства святочний концерт з нагоди 60-ліття „Просвіти“.

Дивогляди.

Не ногами — то руками.

Пишуть нам: Чи хто звернув у нас увагу на одну нову пошесть моди, що прийшла в Англії через Німеччину, хоч і опізнана на рік, але таки прийшла, мов грипа? Це модна гра в — карти, в рамки (gommy) Вона заступила недугу танців. Наша мова, що проголосила цього року бойкот карнавалу, не чвала цього на увагу. Найнакшні танцюристи заложили ноги на плечі і засіли за картані столики. Навіть ті, що погорджували мурівськими танцями, драмють тепер руками шду ніч за столиком, немов обов'язкові батьки на наших старих „драмівцях“, коли їх доньки гуляли. Жалоба — так жалоба! Подасідали з похитливими поважними мінами і — мучаться поважніч, а деякі аж до досвітку. Щоб ніхто не міг ім підняти в очі, що вони — баляються. Но, і трошей ч розкидають. Бо те, що один програв, другий виграв. Між гравцями є навіть такі, до речі кажучи: заванті соціалісти, що в грі нехтують 8-годинним днем праці. Один із них, застатий, чоу працює при картах повних 16 годин і тим зводить нашім принцип 8-годинного робочого дня відповів після деякої надури: Своїх 16 годин я ділю на дві „шхити“, а саме на 8 годин праці і 8 годин відпочинку. Значить, вони ситий і коза ціла.

НОВИНКИ

— Відомін 60-ліття „Просвіти“. З величезної кількості приватних писем у зв'язку з ювілєм „Просвіти“, що напливають із закордону від установ та приватних осіб, слід відмітити бодай деякі. Приватні писма прислали м. ін.: Український Союз, Т-во Українських Кооператорів, Українська Господарська Академія — всі в Полєбрадах, Українська Культ.-Спорт. Т-во „Буковина“ в Букарешті (т-во студентів високих шкіл) і ін. З голосів закордонної української преси про ювілей „Просвіти“ треба згадати редакційні статті „Америки“ у Філадельфії, „Свободи“ в Джерзі Сіті. Н. Дж., і статті в інших американських газетах. Крім того статтю в ч. 50. „Трибуна“ й замітку в ч. 10 журналу „L'ouvrier Pressed“ за 1928 р. — обі пера Ст. Сірополка. Ювілейні матеріали, вислані до Т-ва „Просвіта“ в Загребі (СХС), повернули у зв'язку з відомими політими назад до Львова.

— З досягнень українського спорту. Львівська колегія судів копаного м'яча призначила на р. 1928-ий три члени за гру „фер“ для А., Б. і Ц. Клясових клубів львівської округи. Гарну срібну чашу, а відповідним написом, здобула в класі А. „Україна“, яка безконкурентно зняла перше місце, не маючи за цілий рік ні одного карного пункту, підчас коли деякі клуби мали їх навіть по кількадесят. Замітне, що й друга дружина „України“ в класі Б не мала ні одного карного пункту, а не здобула чаші лише тому, що мала менше стріч від своїх суперників. Чашу в класі Б здобула „Світель“, в класі Ц — жид. клуб „Зеніт“.

— Делегат міст-ва внутрішніх справ у Львові. До Львова приїхав з Варшави директор департаменту міністерства внутрішніх справ п. Пацьорковський. Його приїзд стоїть у зв'язку з недавнім віздом воєводи у Варшаві.

— 27 січня, Марістрат міста Львова оголосив конкурс на 21 січня на 300 зол. річно 16 січня на 400 зол. річно з фонду ім. Романа Лухенського для білих ремісників у Львові.

КІНО „ПАН“ Площа Академічна 5. НИНІ ВЕЛИКА ПРЕМЕРА! ТРАГЕДІЯ РОСІЇ і П. З. доби. — Фільм, що ілюструє РОСІЮ з ОГНІ РЕВОЛЮЦІЇ. 1379 1—1

— Чинші за мешкання в лютім будуть такі самі, як у січні.

— Чия власність? Поліціант Жоліняк знайшов на Шпитальній вул. портфель, в якому було 1,200 зол., 27 доларів, 11 векселів і службові свідоцтва. виставлені на назвище Івана Пруса. Місце замешкання Пруса поліції не відоме.

— Річні вістки. В Роттердамі занедажало небезпечно 200 осіб після слоного театрального бенкету; є здогади, що причиною була несвіжа бараболя. — В американським стейті Небраска сенат прийняв закон, що вчителі фізичерства мусять здавати університетський іспит, що рівняється докторатів. — Шахові клуби Лондону і Нью Йорку підготовляють міжнародний турнір між цими двома містами на відліт. — У франц. містечку Барбентанель (біля Марсея) населення протестувало масово проти церковної влади з нагоди смерті одного „рояліста“, якого священик не міг поховати, з огляду на конфлікт Ватикану з головним органом роялістів „Аксіон Франсез“. — Якесь пані А. Копецька з Львова Анджельос подала в суд Чарлі Чапліна за те, що він занадто щедро покористувався її сценарієм до своєї фільми „Цирк“.

— Реконвалесценція англійського короля. Англійські аристократи й мільйонери на вістку, що король Джордж потрібує відпочинку над морем, засипали його тисячами листів, запрошуючи до своїх маєтків. Король за радою свого лікаря вибрав мале англійське містечко над морем, Богнор, де мешкатиме в столітній приватній палаті, що є власністю голови одного з великих трестів. Король не виїхав до Франції або Італії лише тому, що ця подорож занадто далека й тяжка для його здоров'я.

— Мільйонер у ролі мячика. Була рекордистка в суківці Сузіанна Ленглен, яка недавно тамею щезла в Америці, підготовляла світові сензацію. Вона заручилася з мільйонером із Каліфорнії Болдуїном, який виїхав з нею до Європи, покинувши свою жінку. Перед від'їздом корабля зібрався стілький репортерів, щоби зробити з Ленглен інтерв'ю, що вона зі страху почала кричати до них, щоб від неї відцепилися. Болдуїн почав в обороті своєї нареченої справжній бокс з одним фотографом, при допомозі поліції. Мільйонер мав безумовну рацію, бо Ленглен така бридка, що пригадувати її фотографію загалом — це значить компрометувати кандидата на її мужа.

— Париж має нову панау. У Франції прийшла черга на фінансові скандали. Героєм нової небуденної афери став бушій професор університету, людина загально поважана, Леон Поліє, що довгі роки викладав економію. Коли прийшла доба інфляції, він кинув катедру і взявся за інтереси, в намірі допомогти як спеціаліст тяжким фінансовим операціям неюдної французької інституції. Тепер вийшло наверх, що Поліє вже від літ веде подвійне життя, заробляючи і пускаючи грубі тисячі. Його зловживання сягають до грубих мільйонів. Підозріння не падало на нього тому, що в день задержав він для рідні і для знайомих давній вигляд скромного, тихого вченого, що живе в старім помешканні, серед старих меблів і звичок. Тимчасом виявляється, що він під фірмою своїх „урадових занять“ проводив ночі на гульні й опікувався кількома веселими жінками. Його приїзд досі не хотять вірити в такий великий його акторський талант і сподіваються, що саїдство виправдає його бодай частинно.

— Голод сензації. Цими днями мали в Парижі успіх дві оригінальні ліцитації. На одній продавали авто війняря Месторіно, що вбив свого віритель-золотаря і вніс його трупа за місто та поховав. Саме це авто, звичайний „Фіат“ кавового коліру, було більш місяця єдиною позначкою, за яким і на підставі якого поліції шукала, щоб найти війняря. Саїдство з процесом тягнулося кілька місяців і розправа мала наскрізь кримінальний пошмак. І тепер те саме авто продали за третину дорожче, ніж воно варту. З неменшою цікавістю купували люди деякі предмети шантажистки Ано, що своєю „Газетою Франка“ забруднила руки неюдному великому діячеві. Купували звичайні предмети: фортеп'яно, швальну машину, шафи, і платили за них багато більше, як за нові, просто з крамниці. Не кожний може купити на ліцитації перо Наполеона, скрипку Страдіваріа або лист Шекспіра — нехай-же має бодай якусь пам'ятку по менше славіних людях. Бодай таких, про яких світ писав місяць у газетах.

— Виступ В. Тисяка. Пригадуємо, що в четвер 31. ц. м. виступить уперше в опері „Фавст“ в ролі Фавста на сцені Миського Театру наш земляк В. Юстін-Тисяк. Партию Маргарети співати

ме також уперше п-а Марія Поповичіна. В ролі Мефіста виступить відомий бас Цопот.

— Вияснення до статті: „Якої вони співають“. В „Ділі“ ч. 14, з 22-го січня 1929 р. в статті „Якої вони співають“ говориться про „студентів українців варшавських високих шкіл“. Не знаючи обставин, при яких відбувалися описані події і не входячи в оцінку фактів, в інтересі правди подіємо таке: Невдано в Українській Студ. Громаді у Варшаві виступила група (біля 30-ти осіб) студентів, які зорганізувалися в Українську Академічну Громаду. Ця група не має нічого спільного з виступами студентського хору та з баями на Волині, що були зорганізовані з ради Української Студ. Громади. З Української Акад. Громади як рядовий співак брав участь тільки один товариш, який одначе не солідаризувався з поступованням керівників і склав з цього приводу відповідну заяву до Управи У. А. Г. — За Управу У. А. Г.: Володимир Іванович, голова; С. Кірічок, заст. голови; М. Лівницький, за секретаря.

— І. том Споминів д-ра Степана Шухевича з часів визвольних змагань вже вийшов накладом „Червоної Калини“. Спомини ці виключать, зовсім зрозуміло, велике зацікавлення в ширших кругах нашого громадянства, зокрема серед б. учасників війни, бо автор вистіглює в них без обиняків усі ці події так, як їх сам бачив і переживав. Ціна 1 тому Споминів: 4 зол. II-ий том друкується і вийде в перших днях лютого. 1359 2-2

Марістрат корол. стом. м. Львова.

У Львові, дня 29. січня 1929 р.
L. M. 16.970/29
W. II

Оголошення!

Марістрат міста Львова пригадує інтересованим платникам, що речиньє платити державного податку від нерухомостей за IV. чвертьрік 1928 р. як також від льокалів за I. чвертьрік 1929 р. припадає на протас лютого ц. р. а речиньє платити державного гроунто ого податку за I. піврік 1929 р. в часі між 15. лютия а 15. березня ц. р.

Рівночасно визнає Марістрат інтересованих до виплати згаданих податків як найшвидше, а в кожнім випадку перед ухилом назначених речиньє, як також до виплати задегних податків за р. 1928, а то під загрозю, стасниени задегностей в дорозі егзекуції разом з відсотками проволочки і егзекуційними коштами. 1380 1—1

Комісар Ряду

в. о. Президента міста

Д-р Отто Надольскі в. р.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Д-р Мирослав Здерковський, адвокат у Перемишлянах, помер дня 30. січня ц. р. в 7-й год. рано на удар серця в Перемишлянах у 54-ому році життя. Покійний був сином священика з Беневі. Був 10 літ суддею, найдовше в Галицях. І хоч належав до найспосібніших суддів у краю, то кинув судейський стан тому, що не міг погодитися з тим, чого вимагала від него судова влада. А вона вимагала, щоби він не змішувалася у громадські справи та не брав в них участі. Кинувши суд став адвокатським кандидатом і як такий працював довго в канцелярії д-ра Костя Левицького. Був діяльним членом національно-демократичної партії та брав живу участь у житті інших громадських установ. Між іншим був членом Вид. Спілки „Діло“. Деякий час був секретарем національно-демократичної партії (перед д-ром Бачинським).

Велика війна застопила його на становищі адвоката в Мостиськах. В армії був в часі війни авантюром у Граду. На тому становищі причинився до ухвалення багатьох тазарграфів. У 1918 р. був членом Української Національної Ради опершу у Львові, а потім у Тернополі та Станіславові. Був також членом одної важної місії до Києва. Працював при уряді ЗУНР від 1919 р. до 1921 в краю і на еміграції. Вернувшись з еміграції відкрив анов адвокатську канцелярію в Мостиськах. По смерті жінки переїхав у 1926 р. канцелярію до Перемишляна. Тут діяловив кредитову кооперативу „Народний Дім“, у якій був душою та думав у цьому році несею приступити до діялової праці над цілою політичною організацією УНДОБешанин в повіті. Покійний був одним з

